

ת"ד (תל אביב) 9485-10-17 - מדינת ישראל נ' מיכאל אזרק

ת"ד (תל-אביב-יפו) 9485-10-17 - מדינת ישראל נ' מיכאל אזרק שלום תל-אביב-יפו

ת"ד (תל-אביב-יפו) 9485-10-17

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד קליין

נגד

מיכאל אזרק

ע"י ב"כ עו"ד ארבל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[13.02.2019]

לפני כבוד השופטת שרית קריספין

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים ונזק, בגין אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירות על תקנות

22(א) ו-21(ב) (2) לתקנות התעבורה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת

התעבורה.

על פי עובדות המקרה, הרי שביום 26.8.17, רכב הנאשם על אופניים חשמליים באור יהודה, ברחוב אשכנזי, מכיוון

צפון לכיוון דרום, הגיע לצומת עם כביש 412 והחל בפניה שמאלה בצומת, בניגוד לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון

נסיעתו.

אותה עת, נהג צור דבוש ברכב, בכביש 412, מכיוון מערב לכיוון מזרח ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, נכנס

לצומת, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל הנאשם בגופו וניזוקו כלי הרכב המעורבים.

הנאשם כפר באחריותו לגרם תאונת הדרכים וטען, כי כאשר נכנס לצומת, לא דלק אור אדום ברמזור.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1 - כפיר גרין, עד ראיה לתאונה

עד תביעה מספר 2 - צורי דבוש, נהג הרכב המעורב

עד תביעה מספר 3 - רס"ר יהודה נחמיאס, בוחן תאונות דרכים, מטעמו, הוגשו המסמכים הבאים:

ת/4 - דו"ח בוחן, ת/5 - הודעת נאשם, ת/6 - סקיצה, ת/7 - תרשים, ת/8 - תכנית רמזורים, ת/9 - דיסק של סרטון

וידאו, המתעד את האירוע, ת/10 - דיסק תמונות

באשר ל-9/ת ובהמשך ואמור בפרוטוקול הדיון, מיום 13.1.19, עמוד 14, שורות 17-22 ולהודעה בכתב שהגישה המאשימה, למחרת הדיון, הסרטון האמור לא נמצא בדיסק.

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/1 - דו"ח פעולה של המתנדב צביקה אברהם

ת/2 - דו"ח פעולה של המתנדב אהרון שוקי

ת/3 - מסמכים רפואיים

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם רכב על אופניו, כמפורט לעיל.

עד תביעה 1, נסע בנתיב הנסיעה השמאלי, כאשר הנהג המעורב, עד תביעה 2, מקדים אותו, בנסיעה בנתיב הימני והשניים נכנסו לצומת, בנסיעה רצופה, כאשר בכיוון נסיעתם, דולק אור ירוק ברמזור ואז, הבחין ע"ת 1, ברוכב אופניים, הנכנס לצומת, משמאל לכיוון נסיעתם ופונה שמאלה, בנסיעה רצופה, אל תוך נתיב הנסיעה הימני, כך שהנהג המעורב, שנסע לפני העד, לא הספיק לעצור את רכבו והעד הבחין באופניים "באוויר".

העד נחקר והשיב כי הבחין באור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתם, כבר ממרחק של 50 מטרים, לכל הפחות וכי האור ברמזור לא התחלף, במהלך התקדמותו לעבר הצומת.

לשאלת הסנגור, השיב העד כי נסע במרחק של כ-10 מטרים מרכבו של ע"ת 2, במהירות של 60-70 קמ"ש.

עד תביעה 2, העיד כי נסע לעבר הצומת, בנתיב הימני, כאשר בכיוון נסיעתו, דולק אור ירוק ברמזור, בו הבחין כבר ממרחק של 100 מטרים ולאחר שנכנס לצומת, הופיע משמאלו רוכב אופניים, ללא אורות, חצה את שני נתיבי הנסיעה במסלול הנגדי, הגיע לנתיב נסיעתו ופגע ברכבו.

כעולה מ-1/ת ו-2/ת, ניידת משטרה ובה שני מתנדבים, הגיעה לזירת התאונה. המתנדבים תיעדו את מצב זירת התאונה וכן, את גרסתם של עדי תביעה 1 ו-2, כפי שפורטה לעיל ולפיה, נכנסו לצומת באור ירוק מלא ואילו הנאשם, הגיח לפתע משמאל, חצה את המסלול הנגדי ופגע ברכב המעורב.

עד תביעה 3, הגיע לזירת התאונה, בשעה 23:15, ביצע עבודת בוחנות וערך סקיצה ובהמשך, ערך את המסמכים שהוגשו מטעמו, לרבות תכנית הרמזורים, ממנה עולה, כי אין ירוק משותף לנאשם ולעדי התביעה וכן, כעולה מעדותו בבית המשפט, אין כלל אור ירוק מהבהב ברמזור בכיוון נסיעת הנאשם והאור מתחלף מירוק לצהוב ואז לאדום.

עוד מסר העד, בחקירתו הנגדית, כי פרק הזמן שבין האור האדום שנדלק ברמזור בכיוון נסיעת הנאשם, לאור הירוק שנדלק בכיוון נסיעת המעורב, הנו 8 שניות ולכן, לא ייתכן כי הנאשם נכנס לצומת באור ירוק, אך השתהה בפינוי הצומת ולכן, ארעה התאונה וזאת, נוכח מהירות הנסיעה המקסימלית, באופניים חשמליים, שהנה 25 קמ"ש.

בהודעתו במשטרה, מסר הנאשם כי, כאשר הגיע לצומת, דלק ברמזור אור ירוק מהבהב, בו הבחין ממרחק של כ-30 מטרים והוא פנה שמאלה ורכב שהגיע מאחוריו, פגע בחלק האחורי של האופניים וכתוצאה, עף הנאשם על שמשמת הרכב הפוגע ומשם, לכביש.

הנאשם נשאל ואישר כי הרמזורים בצומת היו תקינים וכי נכנס לצומת בנסיעה רצופה, במהירות בינונית. הנאשם נשאל מדוע בחר שלא לעצור והשיב כי אינו יודע ולא חשב על פרק הזמן שיידרש לו לפנות את הצומת. הנאשם נשאל לגבי גרסת עד הראיה לתאונה ובחר שלא להגיב. להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם בבית המשפט: הנאשם העיד כי כאשר פנה שמאלה בצומת, דלק אור ירוק ברמזור בכיוון נסיעתו, אך בהמשך, בחקירתו הנגדית ולאחר שעומת עם גרסתו ב-5/5, מסר כי דלק אור ירוק מהבהב. לאחר שנטען בפניו, כי אין כלל אור ירוק מהבהב במערכת הרמזורים במקום, השיב כי אינו יודע איך הרמזורים עובדים שם - עמוד 12 לפרוטוקול, שורות 13-20. הנאשם נשאל והשיב, כי הבחין באור הירוק מהבהב בכיוון נסיעתו, ממרחק של 2-3 מטרים וכאשר עומת עם גרסתו ב-5/5, לפיה הבחין באור ברמזור ממרחק של 30 מטרים, השיב כי הודעתו נגבתה בבית החולים והוא לא חש בטוב. בהמשך, טען כי ייתכן שהשתתף בפניו הצומת, נוכח העובדה כי רכב על אופניים חשמליים. הנאשם אישר כי הוא מכיר את הצומת ועובר במקום, אך במקביל, טען כי אינו יוצא מתחום העיר עם אופניו. הנאשם נשאל והשיב, כי לא חשב שהאור ברמזור יתחלף לאדום, כשהוא עדיין בתחום הצומת וייתכן שהיה עליו לנקוט במשנה זהירות, כיוון שהוא רוכב על אופניים חשמליים. דיון והכרעה לאחר שבחנתי את ראיות הצדדים, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה אשמת הנאשם, מעבר לכל ספק סביר. במקרה שבנדון, העיד עד הראיה, ע"ת 1, כי המעורב, ע"ת 2, נכנס לצומת כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור ירוק ברמזור. עסקינן בעד, שאין לו עניין ממשי בתוצאות ההליך המשפטי ולכן, יש מקום ליתן משקל מכריע לעדותו. על פי ת/8, אין ירוק משותף לנאשם ולנהג המעורב ולכן, אם נסע המעורב באור ירוק, הרי שהנאשם נכנס לצומת כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור אדום. עוד עולה מ-8/8 ומעדותו של ע"ת 3 בבית המשפט, כי אין ברמזור בכיוון נסיעת הנאשם, אור ירוק מהבהב, בניגוד לטענתו המרכזית של הנאשם ויש בכך כדי להשליך באופן משמעותי, על אמינותו של הנאשם. ע"ת 3, שלל בעדותו טענה מרכזית נוספת של ההגנה, לפיה, נכנס הנאשם לצומת, כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור ירוק, אך השתתף בפניו הצומת ולכן, אירעה התאונה - ראה עמוד 10 לפרוטוקול, שורות 28-30 ועמוד 11 לפרוטוקול, שורות 1-3.

טענה זו, נשללה גם על ידי ע"ת 1, אשר תיאר את אופן כנסית הנאשם לצומת, באלו המילים: "בזמן שאני רואה רמזור ירוק מרחוק 100% גם אני וגם הרכב שלפני, שנינו עברנו בירוק, המקום לא מואר שם 100%, ראיתי אופניים יוצאות מכביש טי כזה ופונה, נכנס למסלול שלנו וישר נכנס למסלול הימני, זה היה ממש עניין של שניות, שגם הנהג לפני לא הספיק לעצור..." - עמוד 4 לפרוטוקול, שורות 13-15.

הנאשם הודה כי נכנס לצומת בנסיעה רצופה ולא הציג גרסה אחידה ואמינה, בנוגע למרחק ממנו הבחין באור הדולק ברמזור בכיוון נסיעתו - ראה ת/5, אל מול עדותו של הנאשם בפרוטוקול, עמודים 11, שורות 29-31, ועמוד 12 שורה 1.

הנאשם לא הציג כל עדות מטעמו, שיש בה כדי לסתור את ראיות המאשימה ועדותו לא עשתה רושם אמין כלל ועיקר. כמפורט לעיל, הנאשם בחר, במהלך חקירתו במשטרה, שלא להשיב לשאלות עמן עומת ולא להציג גרסתו בנוגע לעדותו של עד הראיה לתאונה.

באשר לסרטון הווידאו שלא אותר, הרי שככלל, על המאשימה להציג את מלוא ראיותיה, אך אינה נדרשת להציג את ה"ראיה המקסימלית". לעניין זה, ראה ע"פ 70237/07 אדרי אביב נ' מדינת ישראל, שם נאמר: "כידוע, שיטת המשפט הישראלית, אינה דורשת את הבאתה של הראיה המקסימלית (ראה: ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם 25.5.94), "ברם, היעדרה של ראיה "מקסימלית" אינו שולל את יכולת התביעה להוכיח את המוטל עליה, שהרי די שהטעון הוכחה יוכח באמצעות ראיה מספקת. במילים אחרות, בית המשפט יכול להכריע את דבר אשמו של נאשם על סמך הראיות שבפניו, גם אם בפוטנציה קיימות ראיות נוספות שיכולות לסייע בהוכחת השאלה השנויה במחלוקת"; ע"פ (תל אביב-יפו) 71058/00 סקה אברהם נ' מדינת ישראל (לא פורסם 17.1.01); ע"פ (תל אביב-יפו) 462/98 מי צור שלמה נ' Reebok International Ltd. (לא פורסם 14.9.99); ע"פ (נצרת) 1352/06 הייב ווליד נ' מדינת ישראל (לא פורסם 3.7.07); ת"פ (ירושלים) 3919/02 מדינת ישראל נ' כהן ליאת (לא פורסם 13.1.04), עמ' 1445). השאלה הניצבת בפני בית המשפט הינה, האם הראיות שהובאו, די בהן כדי להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר, בהבדל מהשאלה: האם ניתן היה להביא ראיות נוספות, אולי אפילו טובות יותר להוכחת האשמה. "וכך סוכמו הדברים בת"פ (חי') 276/88: השאלה העומדת בפניו היא, האם מן הראיות שבפנינו... מוכחת אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. אם יכולות היו להיות בידי התביעה ראיות נוספות, שאותן היא לא הביאה או לא גילתה, אין בכוח מחדל זה לגרוע מכוחן של הראיות שהוגשו... לבית המשפט, אם יהיו מספיקות לביסוס הרשעה (ע"פ 654/79...). ובע"פ 8002/99 חזר בית המשפט על דברים שנאמרו בע"פ 804/95: "הדין הוא שדי בראיה 'מספקת' ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה ה'מקסימלית' שניתן להשיג..." (י' קדמי, על הראיות, חלק שני (תשס"ד-2003) עמ' 607).

כפועל יוצא מכך, אי נקיטה בפעולה מסוימת (כגון בדיקת צמיגים), אפילו תוגדר כמחדל חקירתי- לא בהכרח תביא למסקנה כי שגה בית משפט קמא כאשר השתית את ממצאיו על הראיות הקיימות".

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכחה אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשע"ט, 13 פברואר 2019, במעמד הצדדים